

totožnost podniku, pokud se týče okolnost, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, podle daných okolností. Totožnost podniku nevylučuje okolnost, že nástupce v podniku opatřil si obchodní zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti.« Ručební závazek podle tohoto předpisu zakládá se tedy převodem provozu téhož podniku s osoby původního dlužníka na osobu ručitelovu. (Srov. nález. Boh. A 6766/27.) Kriteriem pro ručení nástupce v podniku jest, aby provozoval podnik původního dlužníka, tedy po stránce subjektivní vlastnost podnikatele (§ 22 zák. čl. XIX. 1907), po stránce objektivní pak totožnost podniku. Nesejde proto vůbec na tom, na jakém právním titulu spočívá provoz podniku novým majitelem. Závazanost nového majitele neplyne z faktu převodu, nýbrž z totožnosti podniku jím provozovaného s podnikem předešlým. (Srov. nález Boh. A 7565/28.)

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 25. října 1930, č. 16.233/30.)

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní.

Sděluje dr. J. Lašfovka.

K § 17 g), odst. 2, zákona č. 35/1888 ve znění zákona č. 689/1920 Sb. z. a n. — Nemocenská pokladna nemůže poukazem na svou autonomii odůvodniti každé vydání, které bylo usneseno jejími orgány.

Pokladně přísluší nesporně autonomie i při úpravě služebních poměrů zaměstnanců pokladen, ať již úprava ta se děje ve formě kolektivní smlouvy, tedy aktem generelním, či individuálně. Avšak i tu volné usnášení se pokladny má své meze, jež zákon stanovil z důvodů veřejnoprávních, meze diktované účelem instituce nemocenského pojištění, je-muž pokladny slouží. Nelze přehlédnouti, že prostředky nemocenského pojištění plynou pokladně z nucených příspěvků zaměstnavatelů a zaměstnanců, že příjem tento není dán pokladně k volné dispozici, nýbrž jen k ukájení účelů, uvedených taxativně v § 25, odst. 1. Proto nemůže pokladna poukazem na svou autonomii odůvodniti každé vydání, jen když bylo usneseno orgány podle zákona povolanými. Takovému omezení podléhá i usnášení se orgánů pokladny ve smyslu cit. § 17 g), odst. 2.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 2. ledna 1930, č. 23.832/29.)

§ 2, odst. 1, zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Poměr učňovský mezi synem a otcem nezakládá pojistné povinnosti, nebyla-li uzavřena smlouva učební. — Nárok na vykonávání prací jest pouhým indiciem, svědčícím smlouvě pracovní, je-li její existence sporná.

Platebním výměrem ze dne 22. srpna 1927, č. 506, předepsala okresní nemocenská pojišťovna v Žatci Aloisu Polánkovi, mistru kovářskému v Skupicích, za syna Františka za dobu od 1. července 1926 do 31. července 1927 pojistné nemocenské, invalidní a starobní částkou Kč 396.02. Ke stížnosti Aloise Polánka okresní správa politická v Žatci výměrem z 2. listopadu 1927, č. 34496, vyslovila, že František Polánek v učení u svého otce pojištění pro případ nemoci, invalidity a stáří nepodléhá, poněvadž podle § 2, odst. 1, zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., podléhá pojistné povinnosti jen ten, kdo vykonává práce na základě smluvného poměru pracovního, služebního nebo učňovského, kdežto v daném případě nebyl učňovský poměr založen úmluvou, nýbrž jednostrannou vůlí otce, následkem čehož chybí předpoklad uzavření